

Скъпа д-р Ташкова,

Пише Ви едно малко момиченце - наистина съвсем малко. Едва 1000 грама. Днес вече съм пораснала госпожица. Помните ли ме? Казвам се Стефани. Преди 5 години се срещнахме за първи път. Мама ми е разказвала, че с Вас имаме специална връзка. Още от раждането ми Вие сте била моят закрилник.

Датата, която мама и тати никога няма да забравят и за която и до днес ми говорят е 5 март. Късно вечерта съм се почувствала зле - била съм изправена пред сериозна опасност. Решенията относно подобряването на моето състояние се е наложило да бъдат взети от Вас. Вие сте била моят спасител в него момент - човекът, който е положил усилия, за да радвам днес родителите си. Разказвали са ми, че цяла нощ двете с Вас сме се борили. Вие чрез грижите, които сте положила за мен, всеотдайността и благодарение на опита, сте направила всичко възможно аз да оцелея. Освен, че сте се погрижила за здравословното ми състояние, Вие сте ми осигурила и емоционална подкрепа.

От мама знам, че сте информирала нея и тати за състоянието ми, за всеки мой напредък. Знаете ли? - мама е записвала тази информация в един дневник. Всяко Ваше обаждаме тя е отразявала в него. Там пише колко килограма съм тежала, дали съм наддавала или съм отслабвала, през какви трудности съм преминавала. Прези първи месеци от моят живот аз съм прекарала с Вас.

Най-искрено искам да Ви благодаря и да Ви кажа, че Вие сте моят герой - Човекът с главно "Ч". Признателна съм Ви, че днес ние с моето братче Дидко сме сред семейството си.

Пожелавам Ви да сте здрава и да продължавате да помагате на други малки деца като нас - малки на килограми или дори грамове, но борбени и с желание за живот.

Бъдете герой и за други недоносени бебенца!

С много любов,

Стефани